

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

انینۀ ایران

بهرام رحمانی
۲۶ نومبر ۲۰۱۳

IRANIAN PEN CENTER (IN EXILE)
www.iranianpen.com

نامه سرگشاده بهرام رحمانی، پرزیدنت انجمن قلم ایران در تبعید

به آقای جان راستون سائول، پرزیدنت پن جهانی

آقای پرزیدنت، بی تردید شما در جریان رویدادهای هولناک ایران و اعدام های روزمره در ایران قرار دارید. ما، در کنگره اخیر پن جهانی در ایسلند، هم در تجمع اصلی کنگره، هم در اجلاس نویسندگان دربند و نیز، در جلسه مشترکی که بنده به همراه منشی بین المللی انجمن قلم ما آقای ناصر پیمان با سه نفر از مسؤولان پن جهانی یعنی خانم آنا هاریسون مسؤول طرح و برنامه های کمیته نویسندگان در بند، خانم الیزابت هایستر از کادر هیأت دبیران پن جهانی و خانم کتی مک کین مسؤول بخش تحقیقاتی آسیا و خاور میانه و بعد هم از طریق پخش جزوه ای به زبان انگلیسی که در اختیار همه نویسندگان شرکت کننده در این کنگره قرار دادیم، اوضاع وخیم و نابسامان ایران را به روشنی ترسیم کرده ایم. از آن تاریخ تاکنون، اوضاع اقتصادی، سیاسی، اجتماعی و فرهنگی ایران و فشار بیشتر بر بیشترین شهروندان این کشور، بدتر شده است. از این رو، در چنین اوضاعی و در چنین روزهایی، نه تنها اکثریت شهروندان ایران، بلکه حتی نویسندگان و روزنامه نگاران و هنرمندان نیز، بیش از پیش در خطر تهدیدهای فزاینده و زیر فشار و نگرانی شدید، به سر می برند.

سیاست کنونی دولت جدید حسن روحانی، و تمام حاکمیت ایران، هم چنان بر اعمال سانسور شدید بر آثار نویسندگان، شکنجه و اعدام زندانیان، تهدید و دستگیری مخالفان و منتقدان سیاسی، مدنی، اجتماعی، فرهنگی، توقیف روزنامه ها، فیلتر و بلاگ ها و شبکه های اجتماعی، آزار و نیز، بر پیگرد خیابانی علیه زنان و جوانان قرار گرفته است. هم اکنون وزیر دادگستری کابینه روحانی، حجت الاسلام پورمحمدی است که ۲۵ سال پیش، با فرمان خمینی در یک کمیته سه نفره به نام «کمیته مرگ» شرکت داشت. این کمیته، حدود ۴ تا ۵ هزار زندانی سیاسی را در زندان های ایران در طول دو ماه قتل عام کردند.

عفو بین الملل، یکی از نهادهائی است که تاکنون، بارها از شمار بالای اعدام ها در ایران انتقاد کرده و می گوید جمهوری اسلامی ایران، از نگاه آمار سرانه اعدام، اولین کشور جهان است. سازمان عفو بین الملل، خرداد ماه [جوزا] سال جاری، گزارشی از اعدام ها در جهان منتشر کرد که بر اساس آن در سال ۲۰۱۲، ۳۱۴ تن در جمهوری اسلامی ایران اعدام شده اند، اما آن طور که این سازمان می گوید، با افزودن دست کم، ۲۳۰ «اعدام پنهانی»، شمار اعدام ها در حاکمیت جمهوری اسلامی، به بالای ۵۰۰ نفر می رسد.

خبرها و گزارش های منتشر شده در ایران، از اعدام «۵۴ تن» تنها در ۱۰ روز اخیر حکایت دارند؛ اعدام هائی که بدون برگزاری محاکمه عادلانه و «بدون وکیل مدافع» و در زیر شدیدترین شکنجه ها اجراء می شوند. از آغاز سال ۲۰۱۳ تاکنون (۱۰ ماه گذشته)، بیش از ۴۰۰ مورد اعدام در حکومت اسلامی به ثبت رسیده اند که بیش از ۵۰ مورد آن ها، در مکان های عمومی انجام شده اند.

اتهام بیشتر این افراد، قاچاق و نگهداری مواد مخدر بوده و تعدادی نیز، به اتهام «محرابه» و «اقدام علیه امنیت ملی» پای چوبه دار رفته اند. به این ترتیب، نهادهای حقوق بشری، می گویند که دولتمردان حکومت اسلامی، رکورد تازه ای در تعداد اعدام ها ثبت کرده اند.

سه سازمان مدافع حقوق بشر، با انتشار بیانیه ای مشترک، از اعتصاب غذای ده ها زندانی سیاسی ایران خبر داده اند. بنا بر این بیانیه، این اعتصاب در اعتراض به وضعیت ناگوار رسیدگی به درمان زندانیان در زندان، انجام گرفته است. فدراسیون بین المللی جامعه های حقوق بشر، مرکز مدافعان حقوق بشر و جامعه دفاع از حقوق بشر در ایران، روز دوشنبه ۴ نوامبر ۲۰۱۳، در بیانیه مشترک خود اعلام کردند که بیش از ۸۰ زندانی سیاسی در اعتراض به وضعیت بد درمان پزشکی خود در زندان ها، دست به اعتصاب غذا زده اند.

احمد شهید، گزارشگر ویژه حقوق بشر سازمان ملل متحد، در آخرین گزارش خود درباره وضعیت حقوق بشر در ایران که در ماه اکتوبر به مجمع عمومی این سازمان ارائه شد، اعلام کرد که خلاف «تعهدات انتخاباتی حسن روحانی، هیچ گونه نشانه ای از بهبود وضعیت حقوق بشر در ایران» دیده نمی شود.

روز چهارشنبه ۳ مهر ماه [میزان] ۱۳۹۲، زندانی کبری کبیری حدودا ۴۸ ساله، از بند ۲ زنان زندان قرچک ورامین، پس از تحمل ۹ سال زندان به دار آویخته شد. او، روز سه شنبه ۲ مهرماه از بند ۲ زندان قرچک ورامین برای اجرای حکم انسان ستیزانه اعدام، به سلول های انفرادی زندان گوهردشت کرج منتقل گردید و روز چهارشنبه، حکم اعدام وی همراه با شمار دیگری از زندانیان، در زندان گوهردشت کرج به اجرا گذاشته شد.

در حال حاضر بیش از ۱۰ زن زندانی در زندان زنان قرچک ورامین در انتظار اجرای حکم اعدام به سر می برند که سن بیشتر آنان، زیر ۳۰ سال است. از جمله می توان به زندانیان سحر مهابادی ۲۷ ساله و ریحانه جباری حدود ۲۸ را نام برد.

در میان اعدام شدگان اخیر، دست کم یک جوان نیز اعدام شده است. عرفان قلی نژاد ۱۸ ساله را روز شنبه ۲۳ شهریور ماه [سنبله] ۱۳۹۲، در ملاء عام در شهر قائمشهر به دار آویختند. در کردستان اعدام ها از سر گرفته شده است. همین چند روز پیش شیرکو معارفی و حبیب گلپری پور و رضا اسماعیلی، بیگناه اعدام شدند.

شنبه ۴ آبان [عقرب] ۱۳۹۲ - ۲۶ اکتبر ۲۰۱۳، حکومت اسلامی اعلام نمود به تلافی کشته شدن ۱۴ مرزبان حکومت در جریان یک درگیری در سیستان و بلوچستان، ۱۶ نفر از فعالین سیاسی و مدنی را اعدام نموده است. هم چنین، در کردستان دو تن از فعالین مدنی «حبیب الله گلپری پور» و «رضا اسماعیلی» اعدام شدند.

در حکومت اسلامی، بیش از ۲۵۰ هزار زندانی وجود دارد. یعنی بیش از سه برابر ظرفیت زندان‌ها. البته، در حکومت اسلامی، زندان‌های پنهانی زیادی نیز وجود دارند که ویژه زندانیان سیاسی است. هیچ کس از وضعیت زندانیان در این زندان‌ها و چگونگی شکنجه و اعدام آنان، خبر ندارد.

در عرصه آزادی بیان، دسترسی مستقیم به توئیتر و فیس بوک در ایران، وجود ندارد و مسدود شده است. در گزارش ماه گذشته «فریدم هاوس» یا «خانه آزادی» درباره آزادی اینترنت در نقاط مختلف جهان، اعلام شده است که از میان ۶۰ کشور مورد پژوهش، حکومت اسلامی، بدترین جایگاه را در یک سال گذشته داشته است.

کمیته «حمایت از روزنامه نگاران» در تازه ترین آمار خود درباره وضع مطبوعات و روزنامه نگاران در جهان، حکومت اسلامی ایران را هم چنان، بزرگ ترین زندان جهان برای روزنامه نگاران می داند.

نیروهای امنیتی حکومت اسلامی ایران، اخیراً ۱۵ شهروند اهوازی را به دلیل برپائی جلسات شب شعر دستگیر کردند. روز یکشنبه، ۱۳ مهر ماه ۱۳۹۲ برابر با ۵ اکتوبر ۲۰۱۳، ۲۱۴ نویسنده، شاعر، مترجم و روزنامه نگار ایرانی طی نامه ای سرگشاده به علی جنئی، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی ایران، با اشاره به آسیب های جبران ناپذیر سانسور بر پیکر فرهنگ و نشر ایران، خواستار حذف آن شدند. تا کنون، کسی به این درخواست پاسخ نگفته است.

یکی از فاکتورهای مهم در بدتر شدن وضع حقوق بشر در حکومت اسلامی و افزایش اعدام ها، بی توجهی افکار همگانی جهان و نهادهای بین المللی و دولت ها به سرکوب ها و سانسورها و اعدام های رژیم اسلامی است. به سخن دیگر، دولت های غربی و نهادهای بین المللی، تنها نسبت به برنامه اتمی حکومت اسلامی حساسیتی نشان می دهند.

بسیاری از جرایمی که در اکثر کشورهای جهان جرم محسوب نمی شوند در ایران اعدام می شوند. در قوانین حکومت اسلامی ایران، حدود ۲۰ نوع جرم مستوجب مجازات اعدام است. حکم اعدام به طور منظم برای مخالفان سیاسی، جرایم مواد مخدر، اتهام های مربوط به مذهب، اتهام های مربوط به رابطه جنسی، هم جنس گراها، حتا نوشیدن مشروب الکلی. مجازات اتهام های مبهمی مانند محاربه با «خدا و فساد فی الارض» نیز اعدام است. محاکمه ها اغلب، به ویژه در پرونده های سیاسی، به شدت ناعادلانه و بدون حضور وکیل مدافع برگزار می شوند که دادگاه های آن اقرار زیر شکنجه را می پذیرند. بنابراین، جمهوری اسلامی ایران با صدور و اجرای حکم اعدام برای هر نوع مخالفتی، سیاست ایجاد وحشت خود را بی رحمانه دنبال می کنند.

به آن چه که در بالا اشاره شد، تنها نمونه های کوچکی از سانسور و سرکوب و اختناق و آدم کشی های حکومت اسلامی، پس از آغاز کار دولت جدید حسن روحانی است. همین نمونه ها، به ویژه تجربه ۳۵ سال حاکمیت جمهوری اسلامی، به ما نشان می دهند که وضعیت آزادی های فردی و آزادی های همگانی و وضعیت حقوق بشر در جمهوری اسلامی ایران، روزبه روز بدخیم تر شده است.

در چنین وضعیت نابسامانی، ما از شما خواهش می کنیم که از پن های عضو انجمن قلم جهانی و دیگر سازمان ها و کانون های نویسندگان، روزنامه نگاران هنرمندان و نیز، نهادهای بین المللی مدافع حقوق بشر درخواست کنید که به کشتن روزمره آدمیان در حکومت اسلامی ایران واکنش نشان دهند تا شاید با فشار افکار همگانی، به ویژه، نویسندگان و هنرمندان جهان، این رژیم وادار شود، اعدام ها را متوقف کند، زندانیان سیاسی و اجتماعی را آزاد نماید، به سانسور و سرکوب پایان دهد و حق آزادی بیان و قلم و اندیشه را به رسمیت بشناسد! بنابراین، جامعه ایران، هم اکنون بیش از هر زمان دیگری، به اقدام های انسان دوستانه و دادخواهانه شما نیاز فوری دارد.

با مهر و دوستی

بهرام رحمانی

برزیدنت انجمن قلم ایران در تبعید

